Р Е Ш Е Н И Е
№ 45589

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 48 състав,** в публично заседание на 09.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **6182** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 46, ал. 5 от Закона за общинската собственост (ЗОС) и чл. 10, ал. 4 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община (НРУУРОЖТСО).

Образувано е по жалби, подадени от Д. В. Г. с ЕГН [ЕГН], В. Д. Г. с ЕГН [ЕГН], Б. В. Г. с ЕГН [ЕГН] и В. В. Г. с ЕГН [ЕГН], всички с постоянен и настоящ адрес: [населено място], [улица], ет. 6, ап. 15, действащи чрез пълномощника си адв. К. Е. Г. от Софийска адвокатска колегия, с кантора: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 15, против:

1. Заповед № РОБ26-РД09-093 от 24.04.2026г. на Кмета на Столична община – район „О.“, с която на основание чл. 46, ал. 1, т. 7 и ал. 2 от ЗОС, във връзка с чл. 33, ал. 1, т. 6 и чл. 5, ал. 2, т. 7 от НРУУРОЖТСО, е прекратено наемното правоотношение с Д. В. Г. и членовете на нейното четиричленно домакинство за общинско жилище, находящо се в [населено място], [улица], ет. 6, ап. 15, представляващо апартамент със застроена площ от 100,31 кв. м и жилищна площ от 55,14 кв. м, актувано с Акт за частна общинска собственост № 917 от 24.04.2010 г. (предмет на адм. д. № 6182/2026 г.);

2. Решение № РОБ26-ГР94-209-[71] от 17.04.2026г. на Кмета на Столична община – район „О.“, с което на основание чл. 97, ал. 1 от АПК и чл. 10, ал. 4 от НРУУРОЖТСО е отхвърлено възражение с вх. № РОБ26-ГР94-209-[54]/08.04.2026 г., подадено от Д. В. Г. чрез адв. К. Г., и е потвърдено решение по Протокол № 1 от 25.02.2026 г. на Комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО за изключване на Д. В. Г. и четиричленното ѝ домакинство от жилищната картотека на Столична община – район „О.“ на основание чл. 13, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 5, ал. 2, т. 7 от същата

наредба (предмет на адм. д. № 6194/2026 г.).
В жалбите и в съдебно заседание оспорващите, чрез процесуалния си представител адв. Н., поддържат, че обжалваните административни актове са незаконосъобразни поради противоречие с материалния закон, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, несъответствие с целта на закона и нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК и чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Излагат подробни съображения, че материалноправната предпоставка по чл. 5, ал. 2, т. 7 от НРУУРОЖТСО не е налице, тъй като административният орган неправилно се е позовал на общонационални статистически данни на Националния статистически институт (НСИ) за цена на ненормиран наем, изчислявани за малки жилища (45–60 кв. м) за целите на потребителската кошница за инфлация, които не отразяват равнището на пазарния наем за съответстващо тристайно жилище в район „О.“. Твърдят, че с разполагаемата една четвърт от декларирания годишен доход домакинството е в обективна невъзможност да наеме жилище на свободния пазар. Изтъкват, че органът е пренебрегнал тежкото здравословно и социално състояние на семейството — синът Б. Г. е със 100 % трайно намалена работоспособност с определена чужда помощ пожизнено поради тежко първазивно разстройство от аутистичния спектър, а бащата В. Г. е с 56 % намалена работоспособност и осъществява денонощни грижи за сина си като личен асистент по договор със Столична община, поради което прекратяването на наема за единствения им дом води до непряка дискриминация и нарушава особената закрила по чл. 51, ал. 3 от Конституцията на Република Б., Закона за хората с увреждания и Закона за здравето. Претендират отмяна на оспорените актове и присъждане на направените по делото разноски.
Представени са писмени бележки от адв. Г. в предоставения срок.

Ответникът - Кметът на Столична община – район „О.“, чрез процесуалния си представител старши юрисконсулт Р. А., оспорва жалбите. В писмено становище от 02.09.2026 г. и в съдебно заседание релевира възражение за недопустимост на жалбата по адм. д. № 6182/2026г., като твърди, че първоначалният индивидуален административен акт е решението на комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО, а кметът действа като контролен орган по чл. 97, ал. 1 от АПК. По същество поддържа, че актовете са издадени от компетентен орган, в установената форма и при спазване на материалноправните разпоредби. Излага доводи, че съгласно § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на НРУУРОЖТСО средната пазарна наемна цена се определя единствено въз основа на данните на НСИ, без Наредбата да предвижда извършване на индивидуални експертни оценки за съответния район или състояние на имота. Твърди, че здравословното състояние на наемателите не е елемент от фактическия състав на чл. 5, ал. 2, т. 7 от Наредбата, а общинският жилищен фонд е ограничен публичен ресурс, предоставян само на лица, отговарящи на нормативните критерии. Претендира отхвърляне на жалбите и присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 евро. Прави възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение и депозира писмени бележки в указания срок.

Административен съд София-град, Второ отделение, 48-ми състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката Д. В. Г. и членовете на нейното семейство - съпругът В. Д. Г. и децата им Б. В. Г. и В. В. Г. (родени на 11.12.2006 г.), са били картотекирани като нуждаещи се от общинско жилище в район „О.“ и със Заповед № ЖД-77-00-07 от 08.04.2011 г. на Кмета на район „О.“ са настанени под наем в общинско жилище, находящо се в [населено място], [улица], ет. 6, ап. 15. Жилището представлява апартамент със застроена площ от 100,31 кв. м и жилищна площ от 55,14 кв. м, състоящ се от две спални, дневна-трапезария с кухненски бокс, баня с тоалетна,

четири тераси и антре, актувано с Акт за частна общинска собственост № 917 от 24.04.2010 г. Въз основа на настанителната заповед между Столична община – район „О.“ и Д. В. Г. е сключен Договор за наем № РОБ21-ДГ66-19 от 16.06.2021 г. със срок на действие 10 (десет) години.

В изпълнение на задължението по чл. 22, ал. 2 от НРУУРОЖТСО, на 29.12.2025г. Д. В. Г. е подала в районната администрация ежегодна декларация за семейно и имотно състояние с вх. № РОБ25-ГР94-1274, подписана от четиримата пълнолетни членове на домакинството. В декларацията е посочен общ годишен брутен доход на домакинството за 2025 г. в размер на 65 773,00 лв. (равняващ се на 33 629,20 евро), формиран от трудово възнаграждение на Д. Г. в размер на 39 123,40 лв. (20 003,48 евро), доходи от пенсии в размер на 15 549,60 лв. (7 950,38 евро) и други доходи (възнаграждение по договор за асистентска услуга) в размер на 11 100,00 лв. (5 675,34 евро). Декларирано е, че домакинството не притежава недвижими имоти, годни за постоянно обитаване, и че в семейството има лица с трайно намалена работоспособност над 90 %.

От приетите по делото официални медицински документи се установява, че синът Б. В. Г. страда от тежко първазивно разстройство на развитието от аутистичния спектър (код по МКБ F84.8), съпроводено с дефицит в социалното функциониране, липса на комуникативни умения за самостоятелен живот и невъзможност за самообслужване. С Експертно решение на НЕЛК № 90735 от заседание № 46 от 31.03.2023 г. му е определена 100 % трайно намалена работоспособност с чужда помощ, с пожизнен срок на инвалидността и чуждата помощ. С Разпореждане № 21241359954 от 30.06.2024 г. на ТП на НОИ – С.-град на Б. Г. се изплаща лична социална пенсия за инвалидност и добавка за чужда помощ в общ месечен размер от 721,61 лв. (368,95 евро). Трудовото му правоотношение с „Искра АС“ ЕООД, сключено с цел социална интеграция, е прекратено, считано от 01.03.2026 г., със Заповед № 00000003 от 27.02.2026 г. поради изтичане на срока, като лицето е регистрирано като безработно в ДБТ „С.“ (Служебна бележка № 60-01-07-5485 от 01.04.2026 г.).

Съпругът В. Д. Г. е с установена 56 % трайно намалена работоспособност по силата на Експертно решение на НЕЛК № 91541 от заседание № 81 от 24.06.2025 г. със срок до 01.04.2028 г. за заболявания на черепномозъчните нерви (състояние след оперативни интервенции за шваном на лицевия нерв с тежка периферна пареза и загуба на слуха на лявото ухо, артериална хипертония).

По силата на Договор № РД-11-14231 от 08.01.2026 г., сключен със Столична община по Наредбата за предоставяне на социалните услуги „Асистенти за независим живот“, В. Г. полага ежедневни денонощни грижи като личен асистент на сина си Б. Г., за което през 2025 г. е получавал средномесечно възнаграждение от 461,86 лв. (236,14 евро), ведно с лична пенсия за инвалидност по Разпореждане № [ЕГН] от 03.09.2025 г. на ТП на НОИ – С.-град в размер на 783,36 лв. (400,53 евро). Дъщерята В. Г. е студентка в редовна форма на обучение в Медицински университет – С., Факултет по обществено здраве (Уверение № 1001 от 03.04.2026 г.), и не реализира собствени доходи.

На заседание, проведено на 25.02.2026 г., Комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО, назначена със Заповед № РОБ25-РД09-254 от 15.10.2025г. на Кмета на район „О.“, е разгледала подадената годишна декларация и с решение по т. 55 от Протокол № 1 от 25.02.2026 г. е решила да изключи Д. В. Г. и четиричленното ѝ домакинство от жилищната картотека на район „О.“ на основание чл. 5, ал. 2, т. 7 от НРУУРОЖТСО. В мотивите е посочено, че съгласно справка от НСИ (писмо изх. № 07-06-9/2/13.02.2026 г.) средната пазарна цена за 1 кв. м ненормиран наем за м. декември 2025 г. е 3,80 евро, поради което една четвърт от декларирания общ годишен доход надвишава средната пазарна наемна цена за жилище, съответстващо на нормите по чл. 17 от

Наредбата. Препис-извлечение от протокола е изпратен с писмо изх. № РОБ26-ГР94-209-[20] от 09.03.2026 г. на заместник-кмета на район „О.“, получено от наемателите на 31.03.2026г., с което са уведомени и за започване на производство по прекратяване на наемното правоотношение на основание чл. 33, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 5, ал. 2, т. 7 от Наредбата.

В срока за обжалване, на 08.04.2026 г., чрез Системата за сигурно електронно връчване (ССЕВ) жалбоподателите са депозирали възражение с вх. № РОБ26-ГР94-209-[54], в което са изложили подробни възражения относно неприложимостта на общите данни на НСИ, реалните равнища на пазарните наеми в района, нормативите за площ и специфичния здравен и социален статус на членовете на домакинството.

С Решение № РОБ26-ГР94-209-[71] от 17.04.2026г., Кметът на район „О.“ е отхвърлил възражението и е потвърдил решението на комисията по Протокол № 1 от 25.02.2026 г., като е посочил средна пазарна цена за 2025 г. от 7,07 лв. (3,61 евро) на кв. м и е приел, че за 90 кв. м жилищна площ годишният пазарен наем е 7 625,39 лв. (3 898,80 евро), което е по-малко от една четвърт от декларирания годишен доход (16 443,25 лв. / 8 407,30 евро). Решението е връчено на 07.05.2026 г. и оспорено пред съда с жалба, регистрирана под вх. № РОБ26-ГР94-209-[125] от 21.05.2026 г. (образувано адм. д. № 6194/2026 г.).

Междувременно Кметът на район „О.“ е издал Заповед № РОБ26-РД09-093 от 24.04.2026 г., с която на основание чл. 46, ал. 1, т. 7 и ал. 2 от ЗОС, във връзка с чл. 33, ал. 1, т. 6 и чл. 5, ал. 2, т. 7 от НРУУРОЖТСО, е прекратил наемното правоотношение с Д. В. Г. и домакинството ѝ за процесното жилище и е определил едномесечен срок за доброволно освобождаване на имота. Заповедта е оспорена пред АССГ, по която жалба е образувано адм. д. № 6182/2026г., присъединено към настоящото производство.

За изясняване на обстоятелствата относно равнището на свободния пазарен наем по делото е изслушано и прието заключение на съдебно-оценителна експертиза, изготвено от лицензирания оценител инж. А. А.. Вещото лице, след оглед на имота и проучване на пазара на недвижими имоти в район „О.“ чрез пазарен подход и сравнителен метод с коригирани шест пазарни аналога за сходни тристайни жилища, установява следните стойности:

a. Единичната средна пазарна наемна цена на свободен пазар за сходно жилище в район „О.“ към м. април 2026 г. (датата на издаване на заповедта) е 6,87 евро/кв. м застроена площ месечно (13,44 лв./кв. м), съответно 12,50 евро/кв. м жилищна площ месечно (24,44 лв./кв. м при коефициент на съотношение застроена към жилищна площ k = 1,819);

b. Средният месечен пазарен наем за процесното жилище (със застроена площ 100,31 кв. м и жилищна площ 55,14 кв. м) възлиза на 689,00 евро месечно (1 348,00 лв.), или 8 268,00 евро годишно (16 170,81 лв.);

c. Съгласно чл. 17, ал. 3 във връзка с ал. 1, т. 1 и т. 2 от НРУУРОЖТСО, за четиричленно домакинство, съставено от съпрузи (до 40 кв. м) и две пълнолетни деца (по 25 кв. м), нормативно съответстващото жилище е с 90 кв. м жилищна площ, което приведено към реалната структура на застроената площ се равнява на 163,73 кв. м застроена площ. Средният пазарен наем за такова жилище на свободния пазар в района към м. април 2026 г. е 1 125,00 евро месечно (2 200,00 лв.), или 13 500,00 евро годишно (26 404,00 лв.);

d. Към момента на изготвяне на експертизата (м. октомври – ноември 2026 г.) наемните равнища бележат ръст, като единичната цена е 7,03 евро/кв. м застроена площ (12,79 евро/кв. м жилищна площ), а годишният пазарен наем за нормативното жилище от 90 кв. м жилищна площ възлиза на 13 812,00 евро (27 014,00 лв.);

e. Вещото лице изрично пояснява, че използваните от органа данни на НСИ (код ECOICOP 04.1.1.0.20.15) представляват осреднена стойност за територията на цялата страна за малки

жилища с площ 45–60 кв. м, събирани за изчисляване на инфлационния индекс на потребителските цени, които съгласно изричните писма на НСИ не притежават регионална представителност за [населено място] и не отразяват равнището на свободния наемен пазар за жилища с характеристиките и площта по чл. 17 от Наредбата.

Съдът възприема заключението на съдебно-оценителната експертиза като обективно, компетентно изготвено, непротиворечиво и съответстващо на събраните по делото писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбите по двете присъединени производства са процесуално допустими. Оспорените актове - Решение № РОБ26-ГР94-209-[71] от 17.04.2026 г. и Заповед № РОБ26-РД09-093 от 24.04.2026 г., издадени от Кмета на район „О.“, представляват индивидуални административни актове по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и чл. 46, ал. 2 от ЗОС, които пряко засягат признати от закона субективни права и законни интереси на жалбоподателите, лишавайки ги от правния статус на картотекирани лица и прекратявайки наемното им правоотношение за заеманото общинско жилище. Жалбите са подадени в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от легитимирани лица - адресати на актовете.

Възражението на ответника, че заповедта за прекратяване на наема не подлежи на съдебен контрол поради потвърдителен характер, е неоснователно, тъй като производството по прекратяване на наемно правоотношение по чл. 46 от ЗОС е самостоятелно административно производство, приключващо с властнически акт на районния кмет, за който законодателят в чл. 46, ал. 5 от ЗОС изрично е предвидил съдебно оспорване пред административния съд.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът проверява законосъобразността на оспорените административни актове на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК - компетентност на органа, спазване на установената форма, съответствие с административнопроизводствените правила, точно приложение на материалния закон и съответствие с целта на закона.

Оспорените актове са издадени от материално и териториално компетентен административен орган - Кмета на район „О.“, съобразно правомощията му по чл. 46, ал. 2 от ЗОС и чл. 10, ал. 4 във връзка с чл. 19, ал. 1 от НРУУРОЖТСО, и са обективирани в писмена форма.

При издаването им обаче са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон, както и превратно упражняване на власт в противоречие с целта на закона и принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

Основното материалноправно основание за изключване от картотеката и за прекратяване на наемното правоотношение, възприето от административния орган, е разпоредбата на чл. 5, ал. 2, т. 7 от НРУУРОЖТСО. Съгласно цитираната норма, за да бъде едно лице настанено, съответно да запази качеството си на картотекиран наемател, е необходимо: „една четвърт от общия годишен доход на лицата и членовете на техните семейства (домакинства) да не може да покрие разхода за средна пазарна наемна цена за жилище, съответстващо на нуждите на семейството (домакинството), съгласно нормите по чл. 17“. За да настъпи основанието по чл. 46, ал. 1, т. 7 от ЗОС (отпадане на условията за настаняване), в тежест на административния орган е да докаже при условията на пълно и главно доказване, че доходите на домакинството са нараснали до степен, позволяваща задоволяване на жилищната нужда на свободния наемен пазар.

В настоящия случай административният орган е определил нормативно

необходимата площ за четиричленното домакинство на 90 кв.м. жилищна площ. Този извод правилно отчита нормата на чл. 17, ал. 3 от НРУУРОЖТСО, според която при домакинство площта се определя като сбор от площите за отделните семейства (в случая: съпрузите Д. и В. Г. - двучленно семейство с норма до 40 кв. м по чл. 17, ал. 1, т. 2, и двете пълнолетни деца Б. и В. Г. - две едночленни семейства с норма по 25 кв. м по чл. 17, ал. 1, т. 1, или общо 90 кв. м жилищна площ). Категорично неправилен обаче е начинът, по който органът е изчислил средната пазарна наемна цена за това жилище.

Позоваването на статистическа информация от НСИ за цена от 3,61 евро (7,07 лв.) на кв. м е изцяло незаконосъобразно. Както се установява от писмата на НСИ и от заключението на експертизата, показателят по код ECOICOP 04.1.1.0.20.15 представлява осреднена стойност на фактически заплащани наеми в цялата страна за малки жилища (45–60 кв. м), събирана като компонент от индекса на потребителските цени за измерване на инфлацията, а не пазарно равнище на наемите за свободно предлагани имоти. Сам по себе си, НСИ изрично признава, че данните не притежават регионална представителност за [населено място]. Препращането в § 1, т. 7 от ДР на НРУУРОЖТСО към „данни на НСИ“ не освобождава административния орган от задължението по чл. 35 и чл. 36 от АПК да изясни действителните факти и да установи реалната пазарна наемна цена на съответстващо жилище в съответния район.

От приетото заключение на съдебно-оценителната експертиза безспорно се установи, че средният пазарен наем за тристайно жилище с 90 кв. м жилищна площ (163,73 кв. м застроена площ) в район „О.“ към април 2026 г. е в размер на 1 125,00 евро месечно, или 13 500,00 евро годишно (26 404,00 лв.).

Същевременно една четвърт от декларирания общ годишен брутен доход на домакинството (65 773,00 лв. / 33 629,20 евро) възлиза на 16 443,25 лв., или 8 407,30 евро годишно (което прави 700,60 евро месечно). При съпоставка на тези величини става ясно, че разполагаемата една четвърт от дохода на семейството (8 407,30 евро) е драстично по-малка от необходимия разход за пазарен наем на съответстващо жилище (13 500,00 евро). Недостигът е в размер на над 5 000 евро годишно. Следователно, домакинството обективно не може да покрие разхода за средна пазарна наемна цена за жилище, съответстващо на нуждите му по чл. 17 от Наредбата, поради което материалноправната предпоставка по чл. 5, ал. 2, т. 7 от НРУУРОЖТСО не е осъществена, жилищната нужда на семейството не е отпаднала и издадените актове се явяват постановени в пряко нарушение на материалния закон.

Наред с материалната незаконосъобразност, оспорените актове страдат и от порок по чл. 146, т. 5 от АПК - несъответствие с целта на закона и нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Предоставянето на общински жилища под наем има изразена социална функция - да осигури подслон и стабилност на уязвими

граждани и семейства с установени жилищни нужди, които не могат да се осигурят самостоятелно на свободния пазар.

В разглеждания случай административният орган е подходил формалистично и превратно, като изцяло е игнорирал установените специфични нужди на домакинството. В семейството съжителстват две лица с тежки увреждания — Б. Г. (100 % ТНР с чужда помощ, пожизнено) и В. Г. (56 % ТНР). Синът страда от генерализирано разстройство в развитието, което изключва възможността за самостоятелен живот и адаптация извън установената семейна и битова среда, а бащата е ангажиран с денонощното му обслужване като личен асистент. Доходите на семейството се формират преимуществено от трудовото възнаграждение на майката и социални плащания за инвалидност и асистентска грижа. Жилището на [улица] се обитава от семейството повече от 15 години непрекъснато (от 2011 г.) и представлява техен единствен дом по смисъла на чл. 8 от ЕКПЧ.

Съгласно константната практика на Върховния административен съд и Европейския съд по правата на човека по приложението на чл. 8 от ЕКПЧ, всяко лишаване от жилище, заемано като единствен дом, представлява най-тежка форма на намеса в правото на зачитане на личния и семейния живот и дома. Такава мярка е допустима единствено при доказана належаща обществена нужда и спазване на строга пропорционалност между преследваната цел и засягането на правата на гражданите. Административният орган не е изследвал социалните последици от извеждането на семейството, не е отчел риска лица с тежки увреждания да останат без подслон и не е обсъдил възможността за прилагане на по-благоприятни мерки, включително продължаване на договора или предоставяне на социална подкрепа по реда на чл. 2 и чл. 5, т. 4 от Закона за хората с увреждания и чл. 145 и сл. от Закона за здравето. Механичното прекратяване на наемното правоотношение при липса на реална възможност за наемане на жилище на свободния пазар нарушава чл. 6, ал. 1–3 от АПК, чл. 51, ал. 3 от Конституцията и чл. 8 от ЕКПЧ.

По изложените съображения оспореното Решение № РОБ26-ГР94-209-[71] от 17.04.2026 г. и оспорената Заповед № РОБ26-РД09-093 от 24.04.2026 г. на Кмета на район „О.“ са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени изцяло.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателите следва да бъдат присъдени направените по делото разноски. От представените доказателства се установява, че са извършени разноски за държавна такса в размер на 5,11 евро (платежно нареждане от 20.05.2026 г.), депозит за съдебно-оценителна експертиза в размер на 300,00 евро (внесен по сметка на АССГ) и реално заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 700,00 евро по Договор за правна защита и съдействие № 127083 от 19.05.2026 г., сключен с Д. В. Г.. Общият размер на дължимите разноски възлиза на 1 005,11 евро (хиляда и пет евро и единадесет цента), платими от Столична община. Не се споделя възражението за прекомерност, както с оглед броя на жалбоподателите, така и

обстоятелството, че се оспорват два акта.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 46, ал. 5 от ЗОС, Административен съд София-град, Второ отделение, 48-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Д. В. Г., В. Д. Г., Б. В. Г. и В. В. Г. Решение № РОБ26-ГР94-209-[71] от 17.04.2026 г. на Кмета на Столична община – район „О.“, с което е потвърдено решение по Протокол № 1 от 25.02.2026 г. на Комисията по чл. 10 от НРУУРОЖТСО за изключване на Д. В. Г. и четиричленното ѝ домакинство от жилищната картотека на Столична община – район „О.“ на основание чл. 13, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 5, ал. 2, т. 7 от същата наредба.

ОТМЕНЯ по жалба на Д. В. Г., В. Д. Г., Б. В. Г. и В. В. Г. Заповед № РОБ26-РД09-093 от 24.04.2026г. на Кмета на Столична община - район „О.“, с която на основание чл. 46, ал. 1, т. 7 и ал. 2 от ЗОС, във връзка с чл. 33, ал. 1, т. 6 и чл. 5, ал. 2, т. 7 от НРУУРОЖТСО, е прекратено наемното правоотношение за общинско жилище, находящо се в [населено място], [улица], ет. 6, ап. 15, актувано с АОС № 917 от 24.04.2010 г.

ОСЪЖДА Столична община да заплати солидарно на Д. В. Г. (ЕГН [ЕГН]), В. Д. Г. (ЕГН [ЕГН]), Б. В. Г. (ЕГН [ЕГН]) и В. В. Г. (ЕГН [ЕГН]), всички с адрес: [населено място], [улица], ет. 6, ап. 15, сумата в размер на 1 005,11 евро (хиляда и пет евро и единадесет цента), представляваща направени по делото разноски за държавна такса, съдебно-оценителна експертиза и адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО, в частта относно оспорването на Заповед № РОБ26-РД09-093 от 24.04.2026 г. за прекратяване на наемното правоотношение, е окончателно, на основание чл. 46, ал. 5 от Закона за общинската собственост.

РЕШЕНИЕТО в частта относно оспорването на Решение № РОБ26-ГР94-209-[71] от 17.04.2026 г. за изключване от жилищната картотека подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните по реда на АПК.

СЪДИЯ